

Thema: Oogsttijd

PREEK

over Matteüs 9,37-38

op 5 juli 2020

bij de bevestiging van ambtsdragers

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad

Toelichting bloemstuk

LB 84a : 1,2,3,4,5 Wat hou ik van uw huis

De wet van de liefde

Psalm 111 : 5,6

Gebed

Gezang 234 GK Als je bidt, zal Hij je geven

Schriftlezing

- *Matteüs 9,35-10,15*

Preek – Oogsttijd

LB 868 : 1,2 Lof zij de Heer, de almachtige koning der ere

Formulier om ouderlingen en diakenen te bevestigen (GK pag. 718)

- *Psalm 134 : 1,2 – vóór de bevestiging*
- *Psalm 134 : 3 – na de zegen*
- *Opdracht (aan ouderlingen, diakenen en gemeente)*
- *LB 886 Abba, Vader, U alleen*
- *Gebed*

Collecte

Gezang 233 Jezus vol liefde

Zegen van St. Patrick

Gemeente van Jezus Christus, broers en zussen,

Daar staan ze dan.

En dan heb ik het niet over de vijf mannen die vandaag klaar staan om bevestigd te worden. Ik heb het over de twaalf volgelingen van Jezus.

Die staan klaar om bevestigd te worden.

Simon Petrus, zijn broer Andreas, Jakobus en zijn broer Johannes, Filippus en Bartolomeüs, Tomas en Matteüs, Jakobus en Taddeüs en tenslotte Simon en Judas Iskariot.

Dat is de rij van twaalf die vóór Jezus staat.

Vandaag staan er vijf mensen klaar om bevestigd te worden.

Dat gebeurt onder heel andere omstandigheden.

Laten we er dus maar mee beginnen ons gewaarschuwd te weten dat de taak die jullie vandaag op je nemen een andere is dan die van die twaalf die ik zojuist noemde.

Wij leven in andere tijden – ná Hemelvaart, ná Pinksteren.

Leerling zijn vandaag vraagt wat anders dan het destijds vroeg.

De opdracht die jullie vandaag meekrijgen is een andere dan de opdracht voor de leerlingen van toen.

Maar tegelijk kun je er zoveel van leren – als je het tot je dóór laat dringen hoe indringend het klinkt, als Jezus zegt: *de oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig...*

Láát het maar tot je doordringen dat het *oogsttijd* is.

En neem het mee – in het werk dat wacht, in de uitdaging die er ligt, in het gebed dat je dragende kracht mag zijn.

Het is *oogsttijd!*

Vandaag wil ik uit de uitspraak van Jezus over de oogst die groot is drie dingen naar voren halen.

Het *eerste* is hoe nodig je bent – als werker in Gods koninkrijk.

Het *tweede* is hoe afhankelijk je bent – van Hem die je uitzendt.

Het *derde* is hoe hoopvol je mag zijn – in dienst van de eigenaar van de oogst.

**

Eerst over die noodzaak: *hoe nodig je bent – als werker in Gods koninkrijk.*

Wat moet het voor Jezus wat geweest zijn – om als een soort rabbi rond te trekken in de omgeving waarin Hij is opgegroeid.

Om keer op keer mensen tegen te komen – die zich om allerlei dingen druk maken, die zich voor alles en nog wat inzetten, maar intussen vergeten dat het in het koninkrijk van God om iets anders draait.

Komt allen bij Mij, die vermoeid en belast zijt – zo zegt Jezus het verderop (11,28).

Hoe anders de tijd van nu ook is dan de tijd van toen – je ziet het gebeuren.

Mensen die zich druk maken om van alles en nog wat.

Ze kunnen van alles, hebben van alles – maar intussen dreigt wel het risico dat je erin vastloopt – in dat gepiep van je mobiel, in de dwang van een van de vele beeldschermen, in de claim die de bereikbaarheid op je legt.

Je ziet het gebeuren – om je heen.

Jezus zag het gebeuren – om zich heen.

Hij zag hoe mensen zich druk maken over van alles en nog wat.

Hoe het leven ook toen al (zonder al die schermen en zonder al die social media) een claim op hen legde.

Hij zag het – en wat Hij vooral zag was dat al die drukte mensen deed vergeten waar het werkelijk om gaat in het leven.

Je komt het tegen – ook in je ambtsdienst.

Je wilt de dingen doen.

Maar je loopt op tegen een stuk weerbarstigheid.

De weerbarstigheid van mensen die met van alles en nog wat bezig zijn, door van alles en nog wat in beslag genomen worden – maar intussen steeds meer op afstand komen als het gaat om God en geloof.

Jezus ziet het.

Hij ziet hoe uitputtend zo'n leven is.

Hij ziet hoe hopeloos je dat vervreemdt van waar het echt om gaat in het leven.

Hij ziet het – en wijst zijn leerlingen erop.

Wat Jezus ziet gebeuren bij de mensen in de steden en dorpen waar Hij komt kan ook hen overkomen.

Dat ze uitgeput raken.

Hulpeloos.

De vraag voor volgelingen van Jezus van toen en volgelingen van Jezus nu (of ze ambtsdrager zijn of niet) is niet of ze de dingen goed doen, maar vooral of ze de goede dingen doen.

Niet of ze goed bezig zijn, maar of ze bezig zijn met de goede dingen.

Jezus laat het je zien – als Hij wijst op de korenvelden waar het graan hoog staat.

De oogst ruist in de wind – dicht Willem Barnard (LB 650 : 7).

Heerlijk om te zien hoe het groeit en bloeit.

Heerlijk – er gebeurt wat, ook in onze tijd.

Onderschat niet dat Christus nog steeds bezig is – al is het vandaag niet meer in de steden en dorpen, waar Hij toen was, maar vanuit de hemel.

Hij is bezig – de wereld vandaag erop te wijzen dat zijn werk dóórgaat.

Hij laat je zien dat de wereldmacht in handen is van Hem, ook al lijkt het dat er nog nauwelijks mensen zijn die zich dat aantrekken.

Hij is de hoop voor de toekomst van de kerk, ook al hebben wij – ik wel, tenminste – wel eens donkere gedachten over hoe het verder moet met die kerk.

Op weg naar de oogst is het zaak dat arbeiders de instructies van hun Heer kennen.

Dat ze weten wat het betekent – dat de Heer van de oogst je straks vraagt verantwoording af te leggen.

Dat vraagt Hij niet alleen van ambtsdragers.

Dat vraagt Hij van iedereen. Lees maar hoe het verder gaat. Als Jezus het heeft over mensen die de leerlingen welkom heten. Dat brengt vrede: de verbondenheid met Christus.

Maar als het gaat over mensen die niet ontvankelijk zijn voor de boodschap van de leerlingen – dan klinken er andere woorden. Woorden die herinneren aan de ondergang van Sodom en Gomorra – en dat het met mensen die Jezus afwijzen erger zal aflopen dan met hen.

Voor de leerlingen van toen was het opdracht – om deze boodschap aan de man en aan de vrouw te brengen.

Om niet alleen mensen te *pleasen* of te *pamperen*.

Maar ook om dat andere te laten horen: *zoek het bij God, verwacht het van Hem alleen – en leef zó je geloof.*

Als je het tot je door laat dringen – en doe dat alsjeblieft! – dan vraagt het nogal wat om de dienst te doen waartoe Christus je roept.

Denk alsjeblieft niet: dat doe ik wel, dat heb ik wel eens eerder gedaan.

Bedenk: ik ben nodig, de Heer heeft mij nodig.

Hij heeft mij nodig – om de boodschap van de oogst die ruist in de wind uit te dragen.

Om werker te zijn in zijn koninkrijk.

Het is *oogsttijd!*

**

Dat maakt je zó afhankelijk.

Dat is dan ook het volgende waarop ik je vandaag mag wijzen: *hoe afhankelijk je bent – van Hem die je uitzendt.*

Vraag de eigenaar van de oogst...

Zo zegt Jezus het.

Voor wie de ogen open heeft is er veel werk te doen.

Dat blijkt als Jezus spreekt over *de oogst.*

Dan gaat het hem niet eens zozeer om het resultaat, maar veel meer om het werk dat gedaan moet worden om de oogst binnen te krijgen.
 Daar klinkt een diepe *bezorgdheid* en *betrokkenheid* in door.
 Bezorgd is Hij – als het erom gaat hoeveel er nog te doen valt.
 Hij heeft met eigen ogen de vermoeidheid en hulpeloosheid gezien.
 Hij voelt de vervreemding – ze zijn als schapen zonder herder.
 En dan heeft Jezus het niet over mensen die ver weg zijn, maar over zijn eigen volk.
Sla niet de weg naar de heidenen in – zegt Jezus (10,5).
 Als je doorbladert in het evangelie van Matteüs hoor je Jezus een andere, een nieuwe opdracht geven. Dan zegt Hij dat *alle volken* tot leerling van Hem gemaakt moeten worden (28,19). Zover is het nog niet in de tijd dat Jezus samen met zijn leerlingen langs steden en dorpen trekt.
 Eerst krijgt zijn eigen volk de kans – om het grote nieuws over het koninkrijk te horen. Om zich daaraan gewonnen te geven.
Ga liever op zoek naar de verloren schapen van het volk van Israël, zo luidt de opdracht aan de twaalf arbeiders in de oogst die Hij zojuist heeft bevestigd (10,8).

Daar kun je een heleboel over zeggen – maar wat ik er vandaag uit wil halen is de *bezorgdheid* die doorklinkt in die woorden.
 De mensen die Jezus op het oog heeft – dat zijn mensen die bekend zijn met de God van Israël, met de wet van Israël.
 Maar wat zijn er veel die...
 Nee, zo moet ik het denk ik niet zeggen.
 Ik wou bijna zeggen: wat zijn er veel die afhaken.
 Die het erbij laten zitten.
 Die het wel geloven.
 Maar ik hoor in de woorden van Jezus eerder de afhankelijkheid en de bezorgdheid doorklinken.
Vraag de eigenaar van de oogst...

Wat hebben de afgelopen tijd – zeg maar, vóór de corona uitbrak – de meesters en juffen en de verpleegkundigen wat geroepen om aandacht.
 Het was hun te veel, ze hadden te weinig tijd voor het eigenlijke werk, ze voelden zich – en dat niet alleen als het ging om hun salaris – niet echt erkend.
 Inmiddels is er heel wat veranderd.
 Als we de afgelopen maanden iets hebben geleerd – dan is het wel hoe belangrijk het is dat er meesters en juffen zijn, hoe belangrijk werk er gedaan is door de verpleegkundigen.
 Voor die verandering van inzicht was er wel een crisis nodig.
 Een crisis – die ons door elkaar schudde.
 Die ons erbij bepaalde dat niet alles vanzelf gaat.
 Gezondheid is niet vanzelfsprekend.
 Net zomin als het vanzelfsprekend is dat je leert lezen en schrijven en rekenen.
 Daar heb je mensen voor nodig om je bij te helpen.

Niet anders is dat bij de oogst waar Jezus het over heeft.
 Om die oogst binnen te halen heb je mensen nodig.
 Misschien lijkt het vanzelfsprekend.
 Dat er een kerk is.
 Dat er gepreekt wordt.

Dat we weer open kunnen – al is het mondjesmaat.
 Maar hoor in de bezorgde woorden van Jezus *Vraag de eigenaar van de oogst of Hij arbeiders wil sturen* ook iets van de bezorgdheid die Hij als geen ander kent.
 Bezorgd is Hij – over de weerstand waar het evangelie op stuit.
 Over de eigenwijsheid – waarmee je geconfronteerd kunt worden, waar Hij zelf mee geconfronteerd is, die Hem zelf naar het kruis brengt...

Bezorgd – maar tegelijk ook *betrokken*.
 Betrokken – op de werkers die klaar staan om aan de slag te gaan.
 Betrokken – vooral omdat we de *eigenaar van de oogst* mogen vragen om arbeiders.
 We zijn afhankelijk van mensen.
 Mensen die 'ja' zeggen tegen de roeping die er op hen afkomt.
 Mensen die het werk dat wacht kunnen en willen doen.
 Mensen die zich ervoor willen inzetten.
 Maar nog meer dan van mensen zijn we afhankelijk van *de eigenaar van de oogst*.
 Op Hem mogen we betrokken zijn – door het aan Hem te vragen: *Heer, wilt U geven dat het werk gedaan kan worden?*
 Dat sluit verantwoordelijkheid van mensen niet uit.
 Verantwoordelijkheid – om je in te zetten.
 Verantwoordelijkheid – om je toe te rusten.
 Verantwoordelijkheid – in dienst van de *eigenaar van de oogst*.
 Maar als we het verwachten van Hem, als we ons – bij al onze bezorgdheid – betrokken weten op Hem, afhankelijk weten van Hem, dan mogen we aan de slag.
 Dan mogen we vrede verkondigen – aan wie dat waard is.
 Zoals de leerlingen het gingen doen.
 Vrede – voor wie wil leven in vrede met God.
 En tegelijk durven we het ook – om helder te zijn, als het erom gaat dat een leven zonder God en zonder Christus, een leven zonder ontvankelijkheid voor het geloof, een doodlopende weg is.

Laten we de *eigenaar van de oogst* maar blijven vragen – of Hij de werkers (de werkers die vandaag bevestigd worden, maar ook al die anderen die werken in dienst van de oogst) wil geven wat ze nodig hebben.
 De oogst is zo groot.
 Het werk is zo veel.
 Laat het maar een oproep zijn – tot gebed, tot veel gebed!

**

Als we het verwachten van God – dan mogen weten dat het goed komt.
 Dat is het derde, wat ik uit Jezus' woorden wil halen.
 Dat gaat erover hoe hoopvol je mag zijn – in dienst van de Heer van de oogst.

Het is *zijn* oogst.
Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst.
 Zo stond het er vroeg, in de oude vertaling.
 Met een gebiedende wijs in het meervoud – *bidt de Heer...*
 En met een gebed in aanvoegende wijs – *dat Hij uitzende...*
 Ik denk dat velen niet eens meer weten waar je het dan over hebt.
 Maar waar het me nu om gaat – en wat ons niet zou moeten ontgaan! – is dat het gaat om *zijn* oogst.

Zijn oogst.

Het is uw kerk!

Bidt dat maar.

Het is uw kerk, Heer,

Het is uw kerk – als je op bezoek gaat.

Als je moet delen in verdriet en zorg.

Het is uw kerk – als je mensen aan moet spreken.

Als je daar tegenop ziet.

Het is uw kerk – als het je zwaar valt om werk en kerk te combineren.

Het is uw kerk.

Je bent nodig – dat is één.

Je bent afhankelijk – dat is twee.

Maar nummer drie is dat het *zijn werk*, *zijn kerk* is.

Bid maar – dat de *eigenaar* je kracht geeft, nu Hij je uitzendt in *zijn oogst*.

Amen.